Informatieblad

Priesterbroederschap St. Pius X

nr. 126 juli / augustus 1997

I.S.S.N.: 0924-6762

Een vrouw, bekleed met de zon, de maan aan haar voeten, en op haar hoofd een kroon van twaalf sterren.
(Apoc. 12, 1)

verschijnt maandelijks behalve aug. en jan.

- Antwerpen X -

➪ **Fatima en het Communisme p. 3**

➪ **Activiteiten p. 19**

Informatieblad
• *Het tijdschrift van de hoop*

Uitgeefster:
Priesterbroederschap
St. Pius X

Voor N E D E R L A N D:
Verantwoordelijke Uitgever:
E.H.E. Jacqmin,
Priorij St. Clemens,
Heuvel 23, 5674 RR Nuenen.
Voor uw g i f t e n :
giro-rekening 39 90 790
t.n.v. Stichting St. Jozef,
Heuvel 23, 5674 RR Nuenen
of ABN-Amrobank Nuenen,
rekening 44 53 58 076
t.n.v. Stichting St. Jozef,
Heuvel 23, 5674 RR Nuenen.

Het Informatieblad wordt U op aanvraag ***gratis*** toegezonden.
Uw giften tot ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom:
ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X.
Gebruik daarvoor a.u.b. de hierbij ingesloten acceptgirokaart of overschrijvingsformulier.

Voor B E L G I E:
Verantwoordelijke Uitgever:
E.H. Joseph Verlinden,
Priorij van
het Allerheiligste Sacrament,
Hemelstraat 23,
B-2018 Antwerpen.
Voor uw g i f t e n :
Overschrijvingen aan
Priesterbroederschap H. Pius X,
Hemelstraat 23,
B-2018 Antwerpen
te storten op
bankrekening nr.
KB 406-2060911-59
ofwel
PCR 000-1664609-89.

Geachte Lezers,

In het hoofdartikel van deze zomereditie komen wij nog eens terug op Fatima. Dit om u de belangrijkheid van de boodschap van Onze-Lieve-Vrouw aan de wereld te onderstrepen. We kennen de verlangens van Onze-Lieve-Vrouw en we zien historisch hoe men deze verlangens al dan niet heeft ingewilligd. Nu 80 jaar later zien wij er de gevolgen van. Een toenemende ontreddering van de maatschappij: religieus, politiek, economisch, juridisch, familiaal, educatief, enz... Waarom? Omdat de toewijding van Rusland aan het Onbevlekt Hart, die de Paus moest uitvoeren in vereniging met het wereldepiscopaat, niet is gebeurd naar het verlangen van Onze-Lieve-Vrouw. De Moeder Gods beloofde vrede door middel van de Rozenkrans. In de kerk hoort men veel over vrede spreken, maar weinig over de Rozenkrans.

Willen wij terugkeren naar vrede, orde en veiligheid in onze maatschappij, dan zal er gevolg moeten worden gegeven aan de verlangens van Onze-Lieve-Vrouw, doorgegeven te Fatima. En het is juist om te bekomen dat de Paus aan die oproep gevolg zou geven dat wij naar Fatima op bedevaart gaan, met het feest van het Onbevlekt Hart van Maria op 22 augustus e.k. Daarom organiseert de Priesterbroederschap St. Pius X dit jaar ter gelegenheid van de 80ste verjaardag van de verschijning op het feest van het Onbevlekt Hart van Maria een internationale bedevaart te Fatima om door ons gebed en onze offers de genade van de hemel te bekomen dat de Paus alsnog de toewijding van Rusland aan het Onbevlekt Hart van Maria zou realiseren.

Laten wij daarvoor niet onverschillig zijn. De wereldvrede gaat ons allen aan. Het communisme is lang niet dood. De linkse gedachte zet haar ondermijningswerk voort en de christenwereld reageert welhaast niet meer. Wij moeten iets doen, nl. ervoor zorgen dat de oproep van Onze-Lieve-Vrouw te Fatima wordt gehoord en uitgevoerd. Dat Onze-Lieve-Vrouw van de Vrede ons de overwinning schenke!

Aan de rozenkranskruistocht in Nederland bidden nu al 90 mensen mee. In totaal 900 weesgegroeten per dag voor de bekering van het vaderland. We hopen er duizend te halen.

Misschien is dit al een verhoring: Kerkepad komt in Gerwen, op 30 augustus en 6 september, met 4.500 mensen die om uitleg vragen over onze kerk en onze tentoonstelling bezoeken van enige honderden catechismusplaten, aan de overzijde van de kerk. We vragen vele vrijwilligers op die twee dagen om die mensen op te vangen: voelt u er wat voor? Neem dan contact op met de priorij in Gerwen. Dank u.

Gods rijke zegen,

pater E. Jacqmin

FATIMA EN HET COMMUNISME

De nu volgende tekst is een synthese op basis van het werk "Toute la Verité sur Fatima" van broeder Michel de la Trinité (Ed. CRC - Saint-Parrès-les Vaudes). Tijd en bevoegdheid ontbreken ons om zelf het werk van een historicus met precieze bronnenopgaven te verrichten. De mensen die er meer over willen weten, verwijzen wij naar het werk van broeder Michel (vooral deel 2); zij kunnen ons ook andere bibliografische inlichtingen vragen.

Bernard Lorber +

"Rusland zal zijn dwalingen over de wereld verspreiden..."

"Indien de mensen ingaan op mijn verzoek, zal Rusland zich bekeren en zal men vrede kennen. Zoniet zal zij haar dwalingen over de wereld verspreiden, oorlogen en kerkvervolgingen uitlokkend. De goeden zullen de marteldood sterven, de Heilige Vader zal veel te lijden hebben, verscheidene naties zullen vernietigd worden."

In november 1989 is de Berlijnse muur neergehaald, het communisme zoals wij het kennen sinds 1917, in zijn onmenselijke vorm van slavernij, wordt door velen verworpen, zijn voormalige leiders worden door het gerecht vervolgd (zo bijvoorbeeld Erich Honecker in juli 1992). Het heeft er dus de schijn van dat er een einde is gekomen aan deze sociale dwaling. Hoe heeft O.L.Vrouw in Fatima dan kunnen beweren dat het zich "over de wereld zou verspreiden" en dat het de straf van God voor deze goddeloze en amorele wereld zou worden? Zit er geen dwaling in de boodschap van Fatima? Hoe kan men nog volhouden dat het communisme zich verspreidt? "Het heeft nog nooit de hele wereld overweldigd en er is weinig kans dat dit in de volgende jaren zal gebeuren", zo meent men.

Deze vragen raken de geloofwaardigheid van Fatima en in zekere zin zelfs die van de Kerk, want de Kerk heeft, in de persoon van de bisschop van Leiria, de authenticiteit van de verschijningen en dus van de boodschap van Fatima erkend.

In dit betoog zullen wij antwoorden op de vraag: "welke rol heeft het communisme in onze eeuw gespeeld?"; dit om te begrijpen waarom O.L.Vrouw het communisme heeft aangeklaagd en niet de andere vormen van totalitarisme.

De geweldige expansie van het Russische communisme

Waarom heeft het communisme zich genesteld in Rusland, een van oudsher katholiek land dat in het begin van deze eeuw een christelijk vorst had in de persoon van tsaar Nicolaas II? Deze vorst was een humaan staatshoofd, loyaal tegenover zijn bondgenoten en bekommerd om het welzijn van zijn volk. Tussen hem en Lenin is de kloof even breed als tussen Lodewijk XVI en Robespierre. Indien het communisme zich van dit land heeft meester gemaakt, is dat niet omwille van een veronderstelde historische wetmatigheid, maar omdat dit grote land ziek was en gemakkelijk in te palmen; ook omdat er geen andere actieve minderheid was dan de joods-bolsjewistische clan.

De eerste opstand had plaats in februari 1917, gevolgd door de installatie van een liberale republiek. Nicolaas II, te zacht voor zijn tegenstanders en te goed, achtte zich verplicht af te treden. De bolsjewistische partij had maar acht maanden nodig om de macht over te nemen. De communistische revolutie brak uit in oktober en Lenin nam de touwtjes in handen. In april was hij in een gepantserde spoorwagon vanuit Zwitserland aangekomen, onder de bescherming van het Duitsland van Wilhelm II. De revolutie begon aan een grootscheepse propagandacampagne, gefinancierd door de joodse Amerikaanse bankiers.

Let op het ongetwijfeld providentieel samentreffen van de data van de bolsjewistische revolutie en van de verschijningen te Fatima.

De godsdienstvervolging begon meteen. "Het communisme is een militant atheïsme", aldus Solzjenitsin, "het is vervuld van een permanente en onbeperkte wrok tegen alles wat niet tot zijn kamp behoort, tegen alles wat al vroeger bestond en naast hem tracht te overleven, zonder hem en tegen hem. Het is een vorm van geradicaliseerd jacobinisme, universeel en eeuwig".

De terreur

De terreur is een typisch revolutionaire praktijk die erop gericht is de maatschappij te verzwakken en alle weerstand te breken. "De weg van de terreur is de enige die voor ons open ligt, aldus Lenin, en wij kunnen hem niet vermijden. Kunt u zich inbeelden dat wij zouden kunnen overwinnen zonder brutale revolutionaire terreur en met behoedzaamheid?"

In juli 1918 werd de keizerlijke familie uitgemoord door joodse moordenaars, uitgezonden door Moskou. Gedeeltelijk onvolledige statistieken van kardinaal Mercier uit 1922 maken de omvang van de moorden sinds november 1917 duidelijk: 260.000 soldaten wegens 'desertie', 54.000 officieren, 18.000 grondbezitters, 35.000 intellectuelen, 192.000 arbeiders, 815.000 boeren en ook 28 bisschoppen en 1215 priesters, dus in het totaal ongeveer 1.376.000 mensen.

In 1922 namen de communisten de kerkelijke gewijde voorwerpen in beslag. Dit was voor Lenin de gelegenheid om in één jaar tijd 8100 monniken en zusters te liquideren. Ter gelegenheid van de opstelling van het nieuwe wetboek van strafrecht zei hij: *'de wetgeving mag geen einde maken aan de terreur; zulks beloven zou een bedrog zijn. Zij moet wel de terreur een basis geven en het principe ervan tot wet verheffen, duidelijk en zonder omwegen."*

De hongersnood was een ander uitroeiingsmiddel, zoals voorspeld in Fatima. De revolutie had de landbouw en zelfs de industrie ontregeld: geen levensmiddelen meer, geen kleding, hospitalen, geneesmiddelen. Pest en hongersnood staken al vlug de kop op. In de streek van de Wolga leidde de honger tot kannibalisme. Tot 1922 vielen er ongeveer 10 miljoen slachtoffers. De honger doodt in een hoger tempo dan machinegeweren, zij maakt minder lawaai en vergt geen enkele procedure. In 1918 had Zinoviev, een intieme vriend van Lenin, gezegd: *"Wij zullen overwinnen; van de Russische bevolking bevindt zich al 90 miljoen onder voogdij van de sovjets - de anderen zullen wij uitroeien."*

De basiliek van Fatima met vele pelgrims op het voorplein.

Het imperium van de tsaren telde 180 miljoen inwoners - de oorlog en de herverdeling van het land hadden dat cijfer tot 130 miljoen teruggebracht; er waren dus nog 40 miljoen te veel mensen! *"Wij zullen ons gemoed hard, wreed en onverbiddelijk maken,* zo kon men lezen in het officiële orgaan van de Sovjet van Petrograd in 1918, *opdat het mededogen er zich niet van meester maakt en wij niet terugdeinzen voor een oceaan van vijandelijk bloed. Wij zullen de sluizen van deze bloedige stormvloed openen. Zonder medelijden, zonder genade zullen wij onze vijanden met duizenden doden. Wij zullen hen verdrinken in hun eigen bloed."*

Lenin stierf in 1924, waanzinnig door de syfilis. Hij werd vervangen door Stalin, die erin slaagde alle macht naar zich toe te trekken in 1929. Dan zette hij de helse machine van de zuiveringen in gang. 1929 werd het jaar van de collectivisering van de landbouw en van de oprichting der kolchozen. Met honderdduizenden werden de boeren in beestenwagens naar Siberië vervoerd, waar zij werden achtergelaten niet in kampen, maar op verlaten plaatsen!

1932 - 1933: de hongersnood woedt nog heviger dan in 1921-22, in de hand gewerkt door de overheid die graan uitvoerde! Tussen 1929 en 1933 vonden ongeveer 15 miljoen mensen aldus de dood. De goelags breidden zich uit: tientallen miljoenen werden aldus de slachtoffers van een waanzinnig doorgedreven industrialisering, bevolen door het vijfjarenplan van 1928. Ja, het bolsjewistische Rusland is het uitstalraam van de hel geworden, de duivel in de samenleving, de georganiseerde leugen. Het communisme kondigde als zijn doel een lotsverbetering van de arbeider aan, het resultaat ervan was zijn uitroeiing.

Het heil: het Onbevlekt Hart van Maria

Gedurende die jaren doet zich een belangrijk fenomeen voor in het noorden van Portugal: in Tuy (waar Lucia van Fatima toen verbleef bij de zusters Dorothées) vraagt O.L.Vrouw uitdrukkelijk de toewijding van Rusland aan haar Onbevlekt Hart door de paus en de bisschoppen. Dit gebeurde op 13 juni 1929. Op te merken valt dat Lucia na de verschijningen van 1917 nog verschillende openbaringen van de hemel kreeg, die volledig in de lijn liggen van de eerste verschijningen - boodschappen die door de modernisten uiteraard zullen betwist worden.

God wilde, door de persoon van zijn Plaatsvervanger, een officiële en publieke veroordeling van het communisme en de verkondiging van de boodschap dat het heil alleen te vinden is in het Onbevlekt Hart van zijn Moeder. Deze devotie zal zijn als een tegengif, het wapen bij uitstek van de contrarevolutie.

"Het ogenblik is aangebroken waarop God aan de Heilige Vader vraagt om, samen met alle bisschoppen ter wereld, Rusland toe te wijden aan mijn Onbevlekt Hart, met de belofte van redding. Ze zijn zo talrijk, de zielen die veroordeeld worden omwille van zonden tegen mij begaan, dat ik eerherstel kom vragen. Offer u op tot deze intentie en bid."

Hoe had paus Pius XII tot dan gereageerd op de vervolgingen in Rusland? Hij was er voortdurend mee bezig, hij had gepoogd de ellende van het Russische volk te verzachten, maar op zijn manier. Hij had gebeden laten publiceren, aangevuld met aflaten, om het Rus-

sische volk onder de bescherming te plaatsen van de H. Theresia van het Kind Jezus. Conferenties waren georganiseerd in diverse Europese hoofdsteden om de katholieken in te lichten over de vervolgingen in Rusland. Pius XI had ook een ceremonie van eerherstel georganiseerd in 1930 waarop hij een openbare akte van eerherstel had uitgesproken jegens de Harten van Jezus en Maria.

Het verzoek van de H. Maagd op 13 juni 1929 werd aan de paus meegedeeld in 1930 (na heel wat teleurstellingen overigens). Pius XI weigerde erop te antwoorden, hoewel het 15de eeuwfeest van het concilie van Efese in 1931 hem een goede gelegenheid daartoe gaf. Geen woord over Fatima, Rusland, het Onbevlekt Hart. Op dat ogenblik was ook de kerkvervolging in Spanje begonnen, maar dat interesseerde hem blijkbaar nog niet.

In augustus 1931 richt O.L.Vrouw zich opnieuw tot Lucia: *"laat weten aan mijn dienaren dat zij die het voorbeeld van de koning van Frankrijk navolgen door de uitvoering van mijn verzoek uit te stellen, die koning ook zullen volgen in zijn ongeluk. Nooit zal het te laat zijn om zijn toevlucht te nemen tot Jezus en Maria"*.

In de XVIIIde eeuw waren het de jezuïeten geweest die God had uitverkozen om de toewijding van Frankrijk aan het H. Hart te vragen. Daar dit niet of te weinig gebeurde, volgde de straf onder de vorm van de ontbinding der Jezuïetenorde door de paus in 1793, nadat de Compagnie reeds verboden was geworden in verschillende landen van Europa. Lodewijk XIV vernam het verzoek van het H. Hart via andere kanalen, maar ging er niet op in. Hij stierf vroom in 1715, maar zijn rijk werd toen al bedreigd van buitenaf en ondermijnd van binnenuit, beroofd als het was van de genaden en uitzonderlijke hulp van het H. Hart. Het is de tijd waarin de Encyclopedisten en de "Filosofen van de Verlichting" opkomen, herauten van de Revolutie van 1789.

Alvorens in te gaan op de gevolgen van de pauselijke weigering, stellen wij de vraag: waarom die weigering? Omdat het Vaticaan, in navolging van de westerse democratieën, de weg was opgegaan van het compromis; het koos voor de politiek van de uitgestoken hand en zette de fameuze 'Ostpolitik' in. Benedictus XV had een begin van relaties met Moskou ingezet om de verdeling van aalmoezen aan de Russische bevolking ten tijde van de hongersnood van 1921-1922 te verzekeren. Gedurende bijna tien jaar wist Moskou behendig gebruik te maken van deze betrekkingen, want het had behoefte aan een erkenning de facto door de westerse mogendheden en dus ook en vooral door het Vaticaan. Het spreekt vanzelf dat een H. Pius X alle betrekkingen zou verboden hebben en de mogendheden zou hebben opgeroepen hetzelfde te doen. Pius XI zette de politiek, begonnen door zijn voorganger voort, maar in zijn politieke naïviteit met meer durf. Hij verhoopte meer van Lenin dan van Nicolaas II (die de orthodoxe kerk had bevoordeeld); Pius XI dacht dat een concordaat of een modus vivendi met Lenin een immens werkterrein voor onze missionarissen zou openen! Hij wierp zich dan ook hals over kop in de Ostpolitik, daarin gesteund door de jezuïet pater d'Herbigny, die als specialist ter zake werd beschouwd. Gedurende tien jaar is die man de intieme raadgever van de paus en zal hij het Vaticaan naar een van zijn grootste nederlagen leiden.

Pius XI liet een hulpcampagne voor de slachtoffers van de hongersnood organiseren (en kreeg van Moskou het formele verbod aan bekeringen te doen, iets wat Rome beloofde), hij stichtte het 'Russicum', seminarie bestemd om priesters voor Rusland op te leiden, hij zond pater d'Herbigny drie keer naar Rusland. De eerste reis had moeten doorgaan in gezelschap van Edouard Herriot, de radicaal-socialist die ijverde voor de erkenning van het bolsjewistische regime door Frankrijk! Dit alles kwam alleen Moskou ten goede, dat kost wat kost een officiële erkenning door het Vaticaan wilde bekomen. Moskou bekwam deze erkenning vanwege de meeste Europese staten in 1924. De reizen van pater d'Herbigny - wiens secretaris een spion van Moskou was - dienden ook de belangen van het links kartel in Frankrijk: in ruil voor de visa uitgegeven door het Franse ministerie van buitenlandse zaken (d'Herbigny was Fransman) eiste en bekwam Parijs de veroordeling van de Action Française in 1926.

"Zij volgen het voorbeeld van de Franse koning en zullen die volgen in het ongeluk..."

Welke gevolgen had die eerste weigering? De martelgang van de katholieke Kerk in Spanje. In 1931 vroeg Pius XI aan de katholieke Spanjaarden om de vrijmetselaarsrepubliek te erkennen. Nauwelijks aan de macht, ontbonden de vrijmetselaars de Jezuïetenorde in januari 1932. In februari verboden zij de kruisbeelden in de scholen; in maart wettigden zij de echtscheiding en het burgerlijk huwelijk, gevolgd door de inbeslagname van kerkelijke goederen en de ontbinding der kloosterorden, kortom alles wat ook in Frankrijk was gebeurd in 1885. In 1934 begon de communistische opstand, gesteund door Moskou. Bij wijze van voorbeeld: te Campo de San Francesco werden priesters met benzine overgoten en levend verbrand; te Sama de Langres bindt men een priester vast aan een slagersbank, naakt en met de buik opengesneden met het opschrift 'varkensvlees te koop'. Wreedheden van die aard volgen elkaar op, de kerken worden in brand gestoken, de bibliotheek van Oviedo wordt opgeblazen en 200.000 boekdelen vernietigd, enz. Het is een barbaars bolsjewisme in alle hevigheid.

In juli 1936 zijn de bolsjewieken aan de macht. Vanaf maart 1936 ontschepen Russische boten wapens in alle Spaanse havens, terwijl tientallen technici van de revolutie aankomen in Barcelona (waaronder Bela Kun en Losovski), belast met de uitvoering van een politiek programma. Resultaat: een slachting: 13 bisschoppen, 4317 priesters, 2489 mannelijke en 283 vrouwelijke religieuzen, 250 seminaristen, zonder de leken te tellen! Pius XI begreep toen eindelijk de ernst van de situatie en hij zegende de kruistocht van Franco. Het is ook de communistische opstand in Spanje die hem ertoe bracht uiteindelijk het communisme te veroordelen in de encycliek "Divini Redemptoris" (overigens opgesteld door kardinaal Pacelli, de latere Pius XII), dit na 15 jaar funeste en schadelijke Ostpolitik. Het heeft twintig jaar mislukkingen en miljoenen slachtoffers gevergd om de politieke naïviteit te ontwapenen en een einde te maken aan de democratische verblindheid van Pius XI.

Vanaf het begin van zijn pontificaat had hij geopteerd voor de liberale democratieën, zelfs als zij gedomineerd werden door vrijmetselaars, en tegen de dictatoriale of monarchistische bewegingen van nationale strekking, ook als zij gunstig stonden tegenover de Kerk. Zo had hij door zijn gebiedende orders, tegen het advies in van de plaatselijke bisschoppen, in vier van oudsher christelijke landen de macht overgelaten aan de ergste vijanden van de Kerk: Polen en Frankrijk in 1926, Mexico in 1929 en Spanje in 1931. Terwijl de nationalistische katholieken, enig bolwerk tegen het dubbele gevaar van bolsjewisme en nazisme, werden afgekeurd en veroordeeld, stak de paus de hand uit naar de bolsjewieken, werkte hij mee aan de heropbouw van Duitsland, en trok ten strijde tegen het fascisme, aldus Italië compleet isolerend en het in de richting drijvend van een tegennatuurlijk verbond met nazi-Duitsland. Toen Pius XI, oud en ziekelijk, eindelijk meer evenwicht bereikte (door de encyclieken 'Divini Redemptoris' tegen het communisme en 'Mit brennender Sorge' tegen het nazisme, tevens intrekking van de sancties tegen de Action Française en zegening van de kruistocht van Franco), was de oorlog helaas al onvermijdelijk geworden. Restte alleen een allerlaatste reddingsmiddel: in extremis ingaan op de verzoeken van O.L.Vrouw; Rusland toewijden aan het Onbevlekt Hart en plechtig de eerherstellende devotie van de eerste zaterdagen goedkeuren. God zou, in zijn eindeloze genade, ongetwijfeld de strafuitvoering hebben opgeschort en de vrede bewaard. Maar de paus had andere plannen. Hij zette tot het einde zijn uitputtende strijd voort, maar volgens eigen inzichten.

Nochtans mag men de persoonlijkheid van Pius XI niet verkeerd begrijpen. Hij was een katholieke Paus, zich bewust van zijn plicht leiding te geven aan de Kerk en het ware geloof door te geven. Wij zijn hem onder meer dank verschuldigd voor de encyclieken 'Mortalium animos' (over het ware en het valse oecumenisme), 'Divini illius magistri' (over de christelijke opvoeding) en andere monumenten van wijsheid. Het valt echter te betreuren dat hij op zuiver politiek vlak een uitgesproken verdediger was van de democratie, ook als hij het niet eens was met alles wat de plaatselijke politici deden.

Het genadebeeld van Maria wordt in plechtige processie rondgedragen.

1935-1936: nieuwe verzoeken tot de toewijding van Rusland, overgemaakt aan de paus door de bisschop van Leiria.

1937: nieuwe weigering.

1938: plechtig verzoek van de Portugese bisschoppen in dezelfde zin. Geen antwoord.

De straf die volgt zal de verschrikkelijkste zijn die de wereld ooit gekend heeft: de tweede wereldoorlog.

"De verschrikkelijkste van alle oorlogen"

"De oorlog gaat eindigen, had O.L.Vrouw aangekondigd. Maar als men niet ophoudt God te beledigen..., als men mijn verzoeken niet inwilligt, zal er onder de regering van Pius XI een volgen die nog verschrikkelijker zal zijn. Rusland zal zijn dwalingen over heel de wereld verspreiden, oorlog en kerkvervolging uitlokkend. Als gij een nacht zult zien, verlicht door een onbekend licht, weet dan dat dit het teken is van God dat Hij de wereld zal straffen door de oorlog, de hongersnood en vervolgingen van de Kerk en de Heilige Vader."

De bedoelde nacht was die van 25 januari 1938. "Parijs staat in brand", riepen sommigen. In verschillende provinciesteden werd de brandweer verwittigd. Een immens licht, rood als bloed, laaide op.

In een mededeling aan zuster Lucia in maart 1939 zei Onze Heer: *"Het ogenblik nadert waarop mijn oordeel in alle gestrengheid zal neerdalen op vele naties. Enkele ervan zullen verwoest worden. Uiteindelijk echter zal de strengste straf zijn voor hen die mijn heerschappij over de zielen willen uitroeien... van de toewijding aan het Onbevlekt Hart van Maria hangt de vrede of de oorlog af. Daarom wens ik zo vurig de uitbreiding van die devotie en vooral omdat ze de wens is van onze goede God en onze geliefde Hemelse Moeder."*

De waarschuwingen van de hemel werden echter niet gehoord en Europa stortte zich blindelings in een oorlog, die de straf voor de mensheid zou worden. Lucia zei dat het de gruwelijkste oorlog van alle tijden zou worden en inderdaad, nooit voordien heeft de wereld een slachting van meer dan 40 miljoen mensen meegemaakt...

Men mag niet aanvaarden dat deze oorlog een kruistocht van de westerse democratieën zou zijn tegen het extremisme en het nationaal-socialisme; hij eindigde immers niet met een zege van het Goed over het Kwaad, van de Geallieerden tegen de Nazi's. Zulks zou getuigen van een beperkte en oppervlakkige kijk op dit deel van de geschiedenis. In feite is het 't bolsjewistische Rusland, is het Stalin die het meeste voordeel haalde uit die oorlogen. Niet alleen dat, hij is er ook de grote aanstoker van. Het is inderdaad bolsjewistisch Rusland dat Duitsland in de jaren '20 er bovenop hielp en Hitler mee aan de macht bracht. Stalin wist de opmars van Hitler te versnellen en hem op te zetten tegen het Westen, hetgeen onvermijdelijk een conflict meebracht waarvan Rusland profiteerde. Om die oorlog uit te lokken was een pact vereist tussen de USSR en Duitsland, vandaar het Duits-Russische verdrag. Anderzijds had Stalin in 1935 een verdrag van wederzijdse bijstand met Frankrijk ondertekend; van toen af tot augustus 1939 zullen de communisten de ijverigste voorstanders zijn van

een 'kruistocht der democratieën' tegen het nazisme en de felste voorstanders van een onmiddellijke oorlog tot het uiterste tegen Duitsland.

We vatten samen: Stalin heeft een zo lang mogelijke oorlog gewild, waarbij zijn tegenstanders elkaar zouden uitputten; zelf zou hij zeer laat tussenbeide komen om de zijde van de overwinnaar te kiezen en mee de vruchten van de zege te plukken. En hij wist heel behendig te manoeuvreren om dit doel te bereiken:

1. door bij te dragen tot het herstel van Duitsland;
2. door vanaf 1933 en vooral vanaf 1935 het oorlogsgestook van de joodse vrijmetselarij tegen Duitsland te steunen. Hij heeft er ook Frankrijk en Engeland toe gebracht;
3. door terzelfdertijd aan de Führer te laten weten dat hij een akkoord met hem wilde en zich niet zou verzetten tegen zijn expansionistische plannen;
4. door in augustus 1939 een overeenkomst te sluiten met Von Ribbentrop en aldus Hitler aan te moedigen om Polen aan te vallen, goed wetend dat dit een oorlogsverklaring van Frankrijk en Duitsland tot gevolg zou hebben.

Meer nog, hij heeft het Westen de ogen doen sluiten voor zijn bloeddorstige barbaarsheid, voor de dodenkampen, voor zijn plannen inzake een wereldrevolutie, en alleen belangstelling op te brengen voor de gruwelen van de Nazikampen, die beslist verschrikkelijk waren, maar minder dan die van de bolsjewistische goelag. En het communisme, dat zich beroept op de democratie en de idealen van 1789, ziet zich vrijgepleit van alle misdaad.

Pius XII, de "Paus van Fatima"?

Een mooi samentreffen: terwijl O.L.Vrouw op 13 mei 1917 aan de herders verscheen, werd de toekomstige Pius XII in de Sixtijnse kapel door Benedictus XV tot bisschop gewijd. Als nuntius in München op het ogenblik van de spartakistenopstand van april 1919, had mgr. Pacelli van dichtbij een bolsjewistische revolte meegemaakt. Zelf ettelijke keren bedreigd, had hij moedig weerstand geboden. Hij wist ook lessen te trekken uit dit dramatisch voorval. Hij zal nooit de dupe zijn van avances uit Moskou en hij zal nooit afstappen van een lucide en vastbesloten anti-communisme.

Niettemin stond hij tussen februari en april 1940 voor de vraag of Rusland moest toegewijd worden aan het Onbevlekt Hart van Maria. De stilte tijdens de maanden die volgen wijst op een eerste weigering. In oktober volgt een tweede verzoek, geschreven door zuster Lucia zelf, spijtig genoeg gewijzigd door mgr. Garcia y Garcia, bisschop van Leiria. Dit tweede verzoek had niet meer succes dan het eerste, temeer omdat de wijzigingen aangebracht door mgr. Garcia y Garcia de bedenkingen van zuster Lucia hadden verzacht. Toen zij haar verzoeken herhaalde terwijl heel Europa in een slagveld veranderd werd besloot Pius XII eindelijk de wereld (niet Rusland) toe te wijden aan het Onbevlekt Hart op 31 oktober 1942 *"om aldus de dagen van beproeving waarmee God besloten heeft de wereld te straffen, in te korten."*

Zuster Lucia liet onmiddellijk weten dat het specifieke verzoek van de boodschap van Fatima nog altijd niet was ingewilligd. *"De goede God heeft mij reeds zijn tevredenheid laten blijken over deze toewijding door de Heilige Vader en verschillende bisschoppen, hoewel ze niet volledig in overeenstemming zijn met zijn wensen. Hij belooft in ruil weldra een einde te maken aan de oorlog. De bekering van Rusland is nog niet voor nu."*

Inderdaad, de zes maanden die volgen tonen het keerpunt in de oorlog door beslissende overwinningen van de geallieerden (december 1942 - juni 1943).

Tegenover Moskou, hoofdstad van de Antichrist, zal Fatima zich oprichten als de heilige stad van het Koninkrijk van Maria, en haar boodschap als een handvest van herovering van de verloren gegane gebieden en de ontelbare zielen die in gevangenschap van de tegenstander verkeren. Ja, in het licht van het gevaar van de dreigende communistische wereldoverheersing, zal Fatima verschijnen als de laatste hoop.

Overwinning, ten bate van wie?

Ten gevolge van een opeenvolging van schandelijke leugens en cynisch geplande moordpartijen - want op dit domein werd Hitler overtroffen door de tiran van het Kremlin - is Stalin erin geslaagd de oorlog te doen eindigen, uitsluitend in het voordeel van de USSR en het bolsjewisme. En dit op allerlei manieren:

1. in het binnenland wordt de greep van de Partij in aanzienlijke mate versterkt. Solzjenitsin zal dit vaststellen: "door deze ongelukkige oorlog heeft de overwinning niets anders bereikt dan het juk te te verzwaren dat op ons weegt."
2. in het buitenland was de oorlog voor Stalin de gelegenheid om de communistische macht sterk uit te breiden in Europa en het verre Oosten.
3. in de andere landen, die nog vrij zijn, maar uitgeput na jaren oorlog, worden de krachten van de marxistische subversie aanzienlijk versterkt.
4. in de Katholieke Kerk zelf heeft de oorlog ook funeste gevolgen: de macht van de "rode christenen" neemt sterk toe, een macht die Pius XII hen niet meer zal kunnen ontnemen. Hetgeen hen zal toelaten, ondergronds, maar actief, de grote revolutie van de jaren zestig voor te bereiden en het Vaticaan te sturen in de richting van de Ostpolitik, gewenst door Moskou.

De oorlog gaf de bolsjewieken de kans hun vervolgingen te verdubbelen. Reeds in september 1939 rukten zij Polen binnen en annexeerden de Oekraïne en Wit-Rusland. Mgr. Szeptyckiy schat het aantal gedeporteerde Oekraïners tijdens deze periode op minstens 500.000. De wreedheden waren van die aard dat de bisschoppen de bolsjewieken omschreven als "dieren geïnspireerd door een duivelse geest" en vroegen dat de duiveluitdrijving op afstand zou toegepast worden.

Juni 1940: annexatie van Bessarabië en Noord-Boekovina.

Juli 1940: annexatie van de Baltische staten: Letland, Litauen en Estland met dezelfde massale deportaties vanuit katholiek Litauen naar Siberië. Terzelfdertijd bereidde Stalin al de sovjetisering van Polen voor door het deporteren van 1.200.000 Poolse inwoners van de Oekraïne en Wit-Rusland naar Siberië. Uit die tijd dateert ook de massale uitroeiing van de Poolse intelligentsia: 15.000 officieren en intellectuelen werden vermoord in het woud van Katyn.

Gedurende deze gebeurtenissen bleef Rome doof voor de oproepen van O.L.Vrouw van Fatima.

Op 22 juni 1941 trokken de Nazi's Rusland binnen, verwelkomd door juichkreten die vlug overgingen in geweeklaag, want de Duitsers gedroegen zich als meedogenloze vijanden, erop uit om op hun beurt de Slavische volkeren, die zij misprezen, te onderdrukken met een dom racisme. "Om de boerenstand beter uit te buiten, noteert Solzjenitsin, was een van de eerste Nazimaatregelen het in ere herstellen van de kolchozen, die zichzelf hadden ontbonden. Ons volk bevond zich aldus tussen hamer en aambeeld. Van twee vijandige machten koos het uiteindelijk degene die zijn taal sprak. Het communisme is er aldus in geslaagd gebruik te maken van ons nationalisme".

De misdaad van de geallieerden

De houding van Engeland en de Verenigde Staten tegenover het Rusland van Stalin was niet minder misdadig dan die van Hitler. Vanaf de herfst 1940 deelden Churchill en Roosevelt aan de Sovjets mee dat zij bijstand zouden verlenen in geval van een Duitse aanval tegen Rusland. En deze belofte werd herhaalde malen bevestigd tijdens de eerste maanden van 1941. De handige tiran van het Kremlin wist daar maximum voordeel uit te halen. Zelfs de vlucht van het rode leger heeft hem handig gediend. De Engelsen en Amerikanen waren immers zo in paniek door de Russische nederlagen, dat zij in de zomer en de herfst van 1941 een enorme technologische en militaire hulp gaven aan de USSR zonder enige tegenprestatie of voorwaarde.

Pius XII tussen Fatima en Moskou (juni 1941 - februari 1943)

Roosevelt verzocht Rome in juli 1941 zich niet te verzetten tegen een alliantie met Moskou. Vastbesloten de USA zo vlug mogelijk de betrekken in een oorlog aan de zijde van Engeland en in nauwe samenwerking met Stalin, stuitte hij op grote tegenstand bij de publieke opinie, die sterk isolationistisch was. De katholieken vooral waren sterk gekant tegen een Amerikaanse steun aan de USSR. Verschillende bisschoppen hadden verklaringen in die zin afgelegd. Zij waren van mening dat "indien de Verenigde Staten aan de oorlog deelnemen en die winnen, ze de communistische controle over Rusland zullen versterken en Stalin de kans zullen bieden zijn heerschappij over de rest van de wereld uit te breiden". Om deze helderziende stelling te staven, herinnerden zij aan het principe geformuleerd door Pius XI in "Divini Redemptoris": *"Het communisme is intrinsiek slecht: men mag dus geenszins ermee samenwerken als men de vernietiging van de christelijke beschaving en van de sociale orde wil voorkomen".*

Spijtig genoeg zal Pius XII op dit punt toegeven aan de Amerikaanse druk. Roosevelt beklaagde zich inderdaad over de onverzoenlijke houding van de aartsbisschoppen van Boston, van Dubuque en van anderen bij de apostolische delegaat mgr. Cicognani. Deze stuurde een rapport naar Rome, gevolgd door een missie van Roosevelts gezant Myron Taylor naar Rome om zijn politiek bij de paus te verdedigen. Een handgeschreven brief van Roosevelt, beloften van allerlei aard, alles werd in het werk gesteld om druk uit te oefenen op Pius XII. In zijn brief zei Roosevelt *"dat de grondwet van de USSR de godsdienstvrijheid garandeert en dat hijzelf bij Stalin was tussenbeide gekomen om na de oorlog een totale vrijheid van eredienst uit te vaardigen".* Pius XII vroeg, een tikje slecht gehumeurd, aan afgezant Taylor of Stalin al geantwoord had. "Nog niet, maar hij zal wel antwoorden" luidde de reactie. Roosevelt beweerde ook: *"de kerken in Rusland zijn open. Ik denk werkelijk dat Rusland, wegens het huidige conflict, de vrijheid van godsdienst op zijn grondgebied zal erkennen".*

Taylor vroeg een reactie van de paus. Met groot inzicht oordeelde mgr. Tardini het inopportuun een verklaring uit te vaardigen over een zo delicate materie als het zenden van militaire hulp naar Rusland. Maar de andere partij, die van kardinaal Maglione en van mgr. Montini, haalde het en Pius XII besloot tot een antwoord in de zin die Roosevelt vroeg. Op 20 september zond mgr. Maglione een instructie naar de apostolische gezant in Washington die een einde maakte aan elk principieel verzet tegen een hulp van de USA aan de USSR. De katholieken mochten zonder gewetensbezwaren Roosevelt steunen bij zijn hulp aan Stalin tegen Hitler!

In december 1941 schonk de verwoesting van Pearl Harbor aan Roosevelt de verhoopte gelegenheid om de USA in de oorlog te brengen. Verhoopte gelegenheid, inderdaad, want wij weten inmiddels dat Roosevelt op de hoogte was van de Japanse agressie en hij belet heeft dat deze informatie aan de officieren ter plaatse werd meegedeeld.

Naar een akkoord Rome-Moskou?

Van toen af werden door het Kremlin en zijn suppoosten vele stappen ondernomen om de welwillendheid van Pius XII te verkrijgen. Allen, Roosevelt, Osborne (GB), De Gaulle, bevestigen dat *"de USSR niet zal streven naar de bolsjewisering van Europa en dat zij, na de oorlog, de rechten van de staten zal eerbiedigen, en zal deel uitmaken van de grote familie der Europese naties".*

Mgr. Tardini, toen secretaris van Pius XII voor buitengewone aangelegenheden, noteerde toen profetisch: *"de werkelijkheid is net omgekeerd. Indien Stalin de oorlog wint, zal hij een monster zijn dat Europa verslindt. Stalin zal evenmin als Hitler een kalm medelid blijken van de Europese familie. Het verbaast mij dat zoiets vanzelfsprekends niet gezien wordt door hooggeplaatste politici."*

Het is in die periode dat mgr. Montini, secretaris van Pius XII voor de gewone zaken, een akkoord zou hebben afgesloten met Stalin. In een brief van 22 september 1942 aan Myron Taylor zinspeelde de paus immers op een verbazende belofte die hij zou gedaan hebben ten overstaan van de USSR:

"Op verzoek van president Roosevelt heeft het Vaticaan elke polemiek met het communistische regiem gestaakt, maar deze stilte, die ons geweten bezwaart, is niet begrepen door de Sovjetleiders die in de USSR en de bezette gebieden verder gaan met de vervolging van de Kerk en van de gelovigen. Geve God dat de vrije wereld mijn stilzwijgen niet zal moeten berouwen!"

Het is in een dergelijke context dat Pius XII op 31 oktober 1942 de toewijding van de wereld aan het Onbevlekt Hart van Maria verrichtte - en geen toewijding van Rusland, zoals O.L.Vrouw had gevraagd, uit schrik de politiek van de geallieerden te hinderen. Deze toewijding van de wereld was dus een hal-

ve maatregel, een onvolledige daad. De paus wilde iets doen om tegemoet te komen aan de boodschap van Fatima. Maar hij durfde niet alles te doen wat de H. Maagd vroeg, uit vrees voor de ongetwijfeld hevige reacties van ontevredenheid, mocht hij zijn overgegaan tot een expliciete vermelding van communistisch Rusland.

De kruistocht van de democratieën voor een bolsjewistische vrede (januari 1943 - augustus 1944)

Op 20 januari 1943 deelden Roosevelt en Churchill aan de Asmogendheden hun eis tot totale capitulatie mee, iets wat in de kaart speelde van Stalin. Opdat Duitsland na de oorlog kwetsbaarder zou zijn voor de communistische propaganda, moest men zoveel mogelijk doden en verwoesten. Stalin drong er bij Churchill op aan dat de RAF zijn bombardementen op Duitse steden zou opdrijven. Bij het eerste bezoek van de Britse premier aan het Kremlin in augustus 1942, had Stalin cynisch verklaard: *"Het is heel goed fabrieken te bombarderen, maar het is even belangrijk zoveel mogelijk arbeiderswoningen te verwoesten. Men moet hele steden met de grond gelijk maken."*

In april 1943 deed Churchill een belofte in die zin: *"Ik kan u verzekeren dat onze bombardementen op Duitse steden maand na maand intenser zullen worden."* Stalin nam geen genoegen met beloftes. Eind mei stuurde hij acht officieren van het Rode Leger als waarnemers naar Engeland. Op 11 juni maakten deze waarnemers het bombardement op Düsseldorf mee, dat bijzonder wreedaardig was. Churchill had zijn doel bereikt. Zodra Stalin op de hoogte was gebracht, stuurde hij een felicitatie naar het Bomber Command van de RAF. En de geallieerden gingen door met het zonder enige strategische noodzaak bombarderen van woonwijken in Duitse steden.

De ontbinding van het Komintern

Intussen verbeidden de politici en de Amerikaanse experts met ongeduld het eerste signaal dat zou wijzen op een zgn. 'gedaanteverandering van het communisme in een Russisch nationalisme'. Deze hoop nam toe toen Stalin in 1943 de ontbinding beval van het Komintern, dat al lang alleen nog maar op papier bestond. Deze uiterst handige manoeuvre schonk de USSR bijna onbeperkte expansiemogelijkheden in de periode onmiddellijk na de oorlog. Onze verblinde democraten vroegen niets liever dan de leugenachtige propaganda te geloven die, in hun ogen, hun onvergeeflijke medeplichtigheid met Moskou excuseerde.

De verschijning van de Allerheiligste Drieëenheid en het Onbevlekt Hart van Maria die zuster Lucia ontving in Tuy.

De conferenties van de geallieerden

Het jaar 1943 werd gekenmerkt door verschillende geallieerde conferenties (Casablanca, Quebec, Kaïro en Teheran) waar de politiek van uitverkoop ten voordele van de communistische reus nog erger werd. Eerst in Joegoslavië, waar het verzet van generaal Mikhailovitsj werd opgeofferd ten voordele van de partizanen van Tito. Polen en de Baltische landen werden niet beter behandeld. De Angelsaksische staatslieden waren nochtans op de hoogte van de deportaties verricht door de Russische politie... maar Churchill stemde ermee in dat Stalin Polen zou annexeren tot aan de Curzon-lijn.

Georges Olivier beschrijft de sfeer van deze conferenties in zijn boek "Franklin Roosevelt, de Man van Jalta": *"Stalin was een gelukkig man. In ruil voor zijn lidmaatschap van de Verenigde Naties (dit maçonniek stokpaardje van Roosevelt, meester van de Holland Lodge sedert 1911 en 32ste graad in Albany sedert 1929), zag hij al zijn verwachtingen in vervulling gaan.*

Drie avonden na elkaar dineerden Roosevelt en Churchill samen met Stalin en de wijn vloeide rijkelijk. Churchill maakte zich een keer kwaad: toen de maarschalk een toast uitbracht op de 50.000 Duitsers die hij van plan was te executeren zonder proces. Maar Roosevelt kwam lachend tussenbeide: misschien kunnen wij akkoord geraken over een lager cijfer, kom, 49.500."

In de maanden die volgen op dit sinister gesprek, december 1943 tot december 1944, liet Stalin een miljoen mensen deporteren uit de Kaukasus en de Krim naar de gebieden in het oosten. Ook deze deportatie ging gepaard met tienduizenden slachtoffers. Tegelijk hield hij voor het Westen de komedie van de detente vol.

13 mei 1944: een overwinning zonder vrucht

Op 13 mei werden de linies van het 14de Duitse leger van Von Mackensen te Garigliano doorbroken door het Afrikacorps van generaal Juin. Drie weken later konden de geallieerde troepen Rome binnentrekken. Deze Franse overwinning bood de geallieerden mogelijkheden die generaal Juin meteen wilde verzilveren. Het volstond het offensief voort te zetten naar Noord-Italië en de Brenner over te steken om aldus via Oostenrijk, zuidelijk Duitsland, Dresden en de vallei van de Elbe te bereiken. Dit geniaal plan had drie voordelen: het inkorten van de oorlog, het sparen van Frankrijk, en vooral het aan de geallieerden mogelijk maken om Wenen en Berlijn te bezetten lang voor de Russen. Het plan werd verworpen door Churchill,

Roosevelt en De Gaulle die hun vriend Stalin niet wilden bedroeven. Op 22 juli 1944 werd het Franse corps aldus ontbonden en de overwinning op Italië droeg geen vrucht. Daaraan merkt men hoezeer Stalin na de akkoorden van Teheran soeverein regeerde over de oorlogsverrichtingen.

Bevrijding, zuivering, medeplichtigheid met Moskou

Op 30 juni 1944 wordt generaal De Gaulle ontvangen door Pius XII. De gaullistische clan heeft een stevige voet in huis in het Vaticaan en heeft deze audiëntie bekomen, terwijl de apostolische nuntius, mgr. Valerio Valeri, zich nog te Vichy bevindt, bij maarschalk Pétain. De paus heeft het vooral over de toekomst van Europa. Hij vreest dat het communisme weldra een groot gevaar zal vormen voor het christelijke Europa en wenst een sterke unie tussen die Europese landen die zich op het katholicisme inspireren: Duitsland, Frankrijk, Italië, Spanje, België, Portugal. De paus dringt ook aan op een ander punt, waarvan de toekomst van Frankrijk zal afhangen: *"Generaal, het is uw plicht een overeenstemming te bereiken met maarschalk Pétain."* De Gaulle antwoordt: *"Dat zou in strijd zijn met mijn eer."* Waarop Pius XII reageert: *"Generaal, u mag eer niet verwarren met eigenliefde."* Het spreekt vanzelf dat, als de leider van het Franse verzet één ogenblik had nagedacht over het heil van de Kerk en van Frankrijk, hij de tweevoudige raad van Pius XII zou opgevolgd hebben. Hij voerde echter een diametraal tegenovergestelde politiek, een van repressie tot het uiterste in het binnenland, van hardnekkige vijandschap tegenover Spanje en Portugal in het buitenland, en dit in schandelijk contrast met zijn geestdriftige alliantie met de USSR.

De repressie: misdaad tegen de Kerk

Vanaf 1943 verklaarde men in de omgeving van De Gaulle: "Frankrijk moet een zuivering meemaken zoals geen land er ooit een gekend heeft." Dit sinister plan werd meedogenloos uitgevoerd door christen-democraten, want de communisten en socialisten hadden aan hen dit vuile karwei overgelaten. Frankrijk telde niet minder dan 100.000 onschuldige slachtoffers, veroordeeld voor een enkele "fout": loyaal te hebben gehoorzaamd aan de wettige regering van Frankrijk, overigens in overeenstemming met de wijze richtlijnen van het Franse episcopaat.

Deze misdaad tegen Frankrijk, dat aldus werd beroofd van zijn meest toegewijde elite, ging gepaard met een misdaad tegen de Kerk, die de zogenaamde bevrijders ook wilden uitzuiveren, om haar volledig te kunnen onderwerpen. Generaal De Gaulle eiste van Rome dat nuntius Valerio Valeri zou worden teruggeroepen en dat een twintigtal bisschoppen zouden vervangen worden. Pius XII gaf toe wat de nuntius aangaat, die hij verving door mgr. Roncalli, maar hield voet bij stuk wat de bisschoppen betreft. Dit belet niet dat er ronduit sprake was van chantage. Zelf bedreigd, zwegen de bisschoppen terwijl het bloed van de Franse katholieken vloeide en de gevangenissen met onschuldigen gevuld werden. Geen enkele bisschop verhief zijn stem om te protesteren tegen het schandelijk onrecht begaan door de christen-democraten die aan de macht waren. En Rome heeft ook gezwegen.

Het laatste geheim van Fatima, goddelijk licht voor een woelige tijd?

Het is op dit tijdstip dat het derde geheim werd voorgesteld aan het H. Officie. Zuster Lucia zou gelukkig zijn geweest, mocht de paus zonder dralen kennis hebben genomen van deze verschrikkelijke verwittiging. Zeker, we weten het, het derde geheim is niet bestemd voor de Heilige Vader, in de zin dat het exclusief en uitdrukkelijk aan hem zou gericht zijn. Maar het is duidelijk dat het handelt over het heil van de wereld en van de Kerk en dat het de paus meer dan een ander aangaat. Indien Pius XII er toen van op de hoogte was geweest, had hij zeker het licht en de kracht gevonden om weerstand te bieden aan de orkaan van revolutionaire dwalingen die de Kerk overspoelde in de jaren 1944-1945. Spijtig genoeg werd het plan niet gerealiseerd, en de grote profetische boodschap van O.L.Vrouw bleef voorlopig nutteloos, begraven in de koffer van de bisschoppelijke curie te Leiria, terwijl de Heilige Vader zou blijven luisteren naar andere adviezen dan die van O.L.Vrouw van Goede Raad.

De radioboodschap van Kerstmis 1944: Pius XII tegenover de democratische en revolutionaire utopie

De propaganda van het Kremlin, verspreid door alle bewegingen voortgekomen uit het verzet, kan in drie punten worden samengevat:

1. de dictaturen van fascisme en communisme zijn verantwoordelijk voor de oorlog;
2. de democratische regering van de USSR is altijd vredelievend geweest en uit op het bevorderen van de vrede;
3. om deze vrede te verzekeren, moet men zich wapenen tegen het fascistisch gevaar en overal de democratie doen heersen.

In plaats van deze leugens aan te klagen, waarvan de toekomst de moordende gevolgen zou uitwijzen, achtte Pius XII het heilzaam de democratische beweging te "dopen". En terwijl hij in zijn toespraak tot het H. College in vage en cryptische bewoordingen op de gevaren van de marxistische dwaling wees, richtte hij op diezelfde 24 december 1944 een radiotoespraak tot de wereld. Daarin wijkt hij in sterke mate af van de draagwijdte van zijn andere pontificale toespraken, zowel door zijn vreemde, naturalistische verklaring van de oorlog als door zijn verbijsterend optimisme over de naoorlogse situatie. De radioboodschap komt op verbazende wijze overeen, en dit bijna letterlijk, met de opinies van mgr. Montini, toen substituut bij het staatssecretariaat, en van wie men weet dat hij dikwijls meewerkte aan het opstellen van pauselijke toespraken.

1945: de democratieën maken zich tot medeplichtigen van Stalin voor de grootste oorlogsmisdaden.

Roosevelt, die wegens ouderdom en ziekte, niet meer dan vier uur per dag kon werken, besloot in 1944 zich toch kandidaat te stellen voor een vierde ambtstermijn. De clan die hem sinds 1932 omringde was niet van plan het Witte Huis op te geven. Op 20 januari 1945 legde hij dus voor de vierde keer de eed af.

De conferentie van Jalta (4 - 11 februari 1945)

De conferentie van Jalta, waarvoor Roosevelt geen enkel dossier bestudeerd had en waar hij bereid was tot gelijk

welke concessie, markeert het meest tragische en schandelijke uur van heel de oorlog. Natuurlijk werd geen enkele vertegenwoordiger van het Vaticaan er toegelaten. Zonder enig mandaat, zonder iemand te raadplegen, behalve enkele raadgevers die hem vergezelden - en die afgezanten waren van Stalin, zoals men later vernam - ondertekende Roosevelt in het geheim akkoorden van het grootste belang en die de toekomst van de hele wereld aangingen.

Laten we ze in enkele woorden samenvatten: Stalin annexeerde de Baltische staten en het hele oostelijk deel van Polen. Men liet hem ook heel oostelijk en centraal Europa, met de hypocriete clausule dat hij er voor moest zorgen democratische regimes te installeren, loyale bondgenoten van de USSR. In een bijzonder hatelijke clausule verbonden de geallieerden er zich toe alle anticommunistische onderdanen van Rusland en de satellietstaten aan de represailles van Stalin uit te leveren.

"Honderdduizenden Russen, Kozakken, Tartaren, Kaukasiërs werden aldus opgeofferd", zegt Solzjenitsin. *"Men liet hen niet toe zich naar de Amerikanen te begeven, men leverde hen over aan de repressie en de executiepalen in de USSR. Nog ontzettender: de Engelse en Amerikaanse legers hebben honderdduizenden vreedzame inwoners, hele konvooien van bejaarden, vrouwen en kinderen, zelfs oud-krijgsgevangenen of gedeporteerden uitgeleverd aan de repressie. Zij leverden ze met geweld uit, ondanks zelfmoorden onder hun eigen ogen begaan. De Engelse detachementen maakten zelfs gebruik van hun wapens, mensen neersabelend die weigerden naar hun land terug te keren. Maar wat nog meer ontzet: die Engelse en Amerikaanse officieren zijn niet alleen niet gestraft geworden, de engels-amerikaanse pers, zo vrij, trots en onafhankelijk, doet er al dertig jaar het zwijgen toe... men moest in die tijd geloven dat een eeuwige vrede met het communisme nodig was, ook al moest men daarvoor een of twee miljoen dwazen offeren."*

In naam van de democratische alliantie werden aldus 2.800.000 vluchtelingen uitgeleverd aan de communisten; 800.000 ervan werden onmiddellijk terechtgesteld, de anderen werden naar Siberië gedeporteerd.

Wij gaan nu nog voorbij aan het bombardement op Dresden (13-14 februari 1945), een stad vol vluchtelingen, een ware nachtmerrie waarbij 135.000 onschuldigen werden gedood en evenveel verwond. Alle kerken gingen in de vlammen op. Stalin volstond nog niet om alle anti-bolsjewistische vluchtelingen uit te roeien - de westerse democratieën zetten het vuile werk voort!

Het verre Oosten aan het communisme uitgeleverd

Roosevelt nam nog geen genoegen met het uitleveren van twee miljoen anticommunistische vluchtelingen, evenmin met het opgeven van heel centraal-Europa: nog altijd in naam van dezelfde democratie ging hij aan de Sovjets immense gebieden in het verre Oosten schenken, en een even nutteloze als criminele slachting aanrichten. Hij schonk aan Stalin inderdaad Mantsjoerije, Binnen-Mongolië, Noord-Korea, de Koerillen, en de zuidelijke Sakhalin-eilanden. In feite werd Tsjang Kai Sjek opgeofferd en China binnen het bereik van het communisme gebracht. Bovendien leverden de Amerikanen aan de Sovjets benzine, transportmiddelen, uitrusting voor 1.250.000 manschappen, 3.000 tanks en 5.000 vliegtuigen!

Op de conferentie van Potsdam (juli 1945) weigerde men het Japanse vredesaanbod, om zich te richten naar de wensen van Stalin. We kennen het vervolg: op 6 augustus een eerste atoombom op Hirosjima, met 72.000 doden, 80.000 gewonden. Nieuwe weigering van capitulatie, tweede atoombom op de schoonste bloem van christelijk Japan: Nagasaki, 26.000 doden, 40.000 gewonden.

Besluit

Al wie de geschiedenis van deze eeuw objectief bekijkt, vindt op de achtergrond ervan eenzelfde stramien, profetisch aangekondigd door O.L.Vrouw in Fatima: *"als men naar mij luistert, zal Rusland zich bekeren en zal men vrede kennen. Zoniet, zal zij haar dwalingen over de hele wereld verspreiden, met als gevolg oorlogen en vervolging van de Kerk..."*

Ziedaar de samenvatting van onze eeuw. En het zou een illusie zijn te geloven dat het communisme geen bedreiging meer is. Integendeel, het ontwikkelt zich op indrukwekkende wijze. Als "kind van de leugen" deinst het er niet voor terug van kleren te veranderen, zijn berenvel om te ruilen voor een schapenvacht en zich aan de mensen van morgen voor te stellen onder de dekmantel van een vredelievend mondialisme. Maar *"uiteindelijk zal mijn Onbevlekt Hart zegevieren."* Dat is de hoop die ons ertoe brengt de goede strijd voort te zetten zonder ons te laten ontmoedigen.

Onze-Lieve-Vrouw van de Rozenkrans, Koningin van de Vrede

Indien de aanroeping gekozen door de Maagd van Fatima natuurlijk zinspeelt op de drie geheimen van haar leven, de blijde, droevige en glorievolle, herinnert die niettemin ook aan haar machtige tussenkomst ten voordele van de Kerk en de Christenheid. Dit is zelfs het meest specifieke kenmerk van die mariale aanroeping. Sinds de H. Dominicus, sinds de H. Pius V en de overwinning bij Lepanto op 7 oktober 1571, nog eens miraculeus herhaald onder de muren van Wenen in 1716, wordt **O.L.Vrouw Rozenkrans** aangeroepen als bolwerk van de bedreigde Christenheid, als laatste toevlucht in de grootste gevaren. In Fatima is de H. Maagd komen openbaren dat Zij alleen de schenkster is van de vrede in onze zo woelige XXste eeuw. Dit is de hoofdzaak van het grote geheim. De Hemel kan geen ware vrede schenken aan goddeloze naties, in opstand tegen God, aan een hoogmoedige wereld die weigert Maria aan te roepen, Middelares van alle genaden. De bekering der zielen en de dagelijkse rozenkrans zijn voorwaarden sine qua non voor een door God geschonken vrede. Dit is de hoofdzaak van de boodschap van 13 oktober waaraan Lucia nog herinnerde in 1940 toen de wereld aan de rand van de afgrond stond: "Het zou goed zijn dat men de mensen terzelfdertijd een groot vertrouwen in het mededogen van Maria kan bijbrengen, maar ook de noodzakelijkheid van het gebed vergezeld van offers, vooral die offers die de zonde doen vermijden. Dat is de vraag van onze hemelse Moeder sinds 1917. Deze vraag werd uitgesproken met een niet onder woorden te brengen droefheid en tederheid van haar Onbevlekt Hart. Beledig God onze Heer niet langer, want Hij werd reeds te vaak beledigd,"

Hoe spijtig dat men deze woorden niet meer overweegt en er de draagwijdte niet van beseft.

UIT DE GESCHRIFTEN VAN DE H. PETRUS CANISIUS

Noodzakelijkheid van onze aansluiting bij Christus

De Joden geloven alleen in God de Vader, die hemel en aarde geschapen heeft, zoals het eerste van de Tien Geboden uitdrukkelijk aan de gelovigen voorschrijft. Maar de christenen moeten evengoed als aan God de Vader ook geloven in de Zoon van God, en bij hun voor- en tegenspoed hun vertrouwen stellen op Hem die aan de Vader gelijk is. Daarom heeft de Zaligmaker op het einde van zijn roerende afscheidsrede deze bemoedigende woorden gesproken: "Deze dingen heb Ik tot u gesproken, opdat gij in Mij vrede moogt hebben. In de wereld zult gij druk hebben, maar schept moed: Ik heb de wereld overwonnen." Doch niet alleen heeft Hij de wereld overwonnen, ook de heersers van de wereld, de zonde, de dood en de hel heeft Hij verslagen; en daar wij zijn eigen ledematen zijn, laat Hij ons door het geloof in de heerlijke overwinning delen. Daarom mogen wij terecht juichend met Paulus zeggen: "God zij dank, die ons door onze Heer Jezus Christus de overwinning geschonken heeft."

Al wandelde ik dus in de schaduwen van de dood, ik zal niet nalaten met de Profeet te bekennen: "In uw handen beveel ik mijn geest. Gij, o Heer, hebt mij verlost." Al dreigen de golven der bekoringen mij te overstelpen en te verstikken, ik zal met Petrus blijven uitroepen: "Meester, red mij," en met de eerste martelaar Stefanus zal ik meebidden: "Heer Jezus, ontvang mijn geest." Altijd tenslotte zal mij deze betekenis van Augustinus dierbaar blijven: "Geheel mijn hoop en mijn vast vertrouwen heb ik gesteld in het kostbaar Bloed, dat voor ons en onze zaligmaking vergoten is. Dát doet mij leven; en daarop vertrouwend zal ik tot U, o Vader, naderen. Want mijn gerechtigheid is niet uit mijzelf maar uit onze Heer, uw Zoon Jezus Christus."

Van Hem is dat schild, dat Paulus ons aanprijst, als hij zegt: "Nemende in alles het schild van het geloof, waarmee gij al de brandende pijlen van de boze kunt afweren." Van Hem komt die kostbare overwinning, waarvan Johannes zei: "Dit is de overwinning die de wereld overwint: ons geloof." Het geloof nl. in Christus die gesproken heeft: "Ik ben de Weg, de Waarheid, en het Leven." De Christus, Hij is het begin, het midden en het einde van de gelukzaligheid van de mens. Het begin, vanwaar wij uit de zonde naar de gerechtigheid, uit de vijandschap naar de vriendschap Gods kunnen overgaan; het midden, waardoor wij leren wat wij moeten geloven en onderhouden; het einde, waardoor wij het eeuwige leven bereiken.

Dit alles verwerven wij door de Christus, de stichter en voltooier van ons geloof. Want Hij is ons begin en ons einde, onze alpha en omega, onze deur, ons licht, het woord Gods dat onze zielen onderricht, het leven dat schept en herschept door de Heilige Geest. Daarom ook heeft Bernardus gezegd: "Heer, wij volgen U, door U en naar U; want Gij zijt de Weg, de Waarheid en het Leven. Uw voorbeeld is onze weg, uw belofte onze waarheid, uw leven onze beloning."

Christus' middelaarschap en de voorspraak van de heiligen

De afvalligen van onze dagen ergeren er zich niet alleen over, dat wij Maria "koningin der barmhartigheid" durven noemen, maar zij zijn ook verontwaardigd, dat wij haar zelfs met de H. Johannes Damascenus de naam geven van "Middelares".

Laat ons eerst bij St. Paulus nagaan in welke zin hij Christus "Middelaar" noemt. Hij noemt Hem degene, "die zichzelf voor ons ter verlossing gaf": "de Middelaar van het Nieuwe Verbond, door wiens Bloed aan alles wat op aarde of in de hemel is, verzoening en vrede worden gebracht:" "de door God gestelde als zoenoffer door het geloof in zijn Bloed." Daarom is Hij volgens het getuigenis van de apostel Johannes: niet alleen onze voorspreker, maar ook de verzoening zelf voor onze zonden en voor die van de gehele wereld. Hij toch, God en mens in één persoon, zoals de H. Cyrillus leert, verzoende onze natuur

met God en werd naar de uitdrukking van de School: de enige Middelaar van onze verlossing. Daarom roepen wij Gods Zoon aan, vereren en aanbidden wij Hem als de Middelaar, wie wij enig en alleen dank moeten weten voor alle genade en alle hemelse glorie, die de mensen van Gods wege gegeven is, of wordt, of in de toekomst ooit gegeven zal worden. Hij alleen is uit zichzelf aan God welgevallig; zijn natuur alleen heeft de macht ons allen met God te verzoenen: Hij is het Hoofd en de Kroon van alle heiligen.

Geen katholiek is dan ook zo dwaas dit middelaarschap aan Maria toe te schrijven, al leest en hoort hij dat zij met die naam wordt vereerd door Epiphanius de tijdgenoot van Basilius, door Mattheus van Philadelphia, door Anselmus van Kantelberg, door Bernardus van Clairvaux, en andere Griekse en Latijnse Kerkleraren.

Wanneer wij door de verdiensten van Maria of de heiligen geholpen willen worden, wanneer wij hun hulp inroepen, dan verwijderen wij ons niet van de Christus, en evenmin verwerpen wij dan, zoals andersdenkenden het voorstellen, Christus' verdiensten en Christus' tussenkomst. Nee, dan eren wij Christus juist in die heiligen, omdat wij hulde brengen aan de edelste ledematen van het lichaam van de Kerk, waarvan Christus het hoofd is, indachtig als we zijn de leer van St. Ambrosius, die zegt: "Al wie de martelaren eert, eerst tevens Christus; en wie de heiligen veracht, veracht de Christus."

Wanneer wij Maria's naam aanroepen, opdat zij onze voorspreekster zal zijn bij haar Zoon, dan blijven wij daarbij immers evenzeer het middelaarschap van Christus getrouw, als de honderdman uit het Evangelie en de apostel Paulus, die niet louter dorsten steunen op hun eigen toch zo heerlijk geloof, maar die anderen tot Christus zonden om hun voorsprekers te zijn, en die aan de tussenkomst van dezen grote waarde hechtten...

Is dus het middelaarschap van Christus geen beletsel, dat ook de leden van de Strijdende Kerk elkaar met hun gebed kunnen bijstaan, dat geldt dit evenzeer, ja, nog véél meer van de bescherming van de heiligen. Want met veel meer vertrouwen en vurigheid mogen wij hen aanroepen en eren, die reeds als overwinnaars hun intocht deden in het vaderland, dan die nog hier op aarde strijden.

En wanneer wij dit doen, ontroven wij Christus niets: integendeel de glorie van zijn Naam wordt door ons ongerept en ongedeerd bewaard, juist omdat wij geen ander als algemeen middelaar of tussenpersoon erkennen, die ons allen de volkomen verzoening met God verdiend zou hebben, of ooit zou kunnen hebben verdienen.

Ignatius van Loyola zendt Petrus Canisius naar Duitsland

Door deze Middelaar toch hebben wij alle goed verworven, dat God ons heeft gegeven, of liever: dat God ons altijddoor geeft. Deze Middelaar is niet alleen als een gezant, die namens een ander met woord en bede tussenbeide komt, maar Hij is de Middelaar krachtens eigen verdienste. Door Hem moet alles worden gevraagd en verkregen, wat de Eeuwige Vader schenkt aan de smekende mensheid of aan het biddende engelendom.

De heiligen echter worden, indien wij ons aldus mogen uitdrukken, door de Kerk als middelaars gesteld bij de Middelaar zelf. En daarom heeft de uitmuntende leraar Bernardus zo mooi gezegd: "Een middelaar behoeven wij bij de Middelaar Christus, en wij bezitten geen betere dan Maria."

Het achtste concilie van Toledo schreef aan allen de volgende gebedspraktijk voor: "Eenieder roepe, na God zijn Schepper aanbeden te hebben, de heiligen aan, opdat deze zich mogen gewaardigen zijn voorspraak te zijn bij de goddelijke Majesteit."

Het hierbij gegeven voorschrift om de heilige aan te roepen, beoogt geenszins ons af te trekken van het gebed tot God! Integendeel, wij worden erdoor aangespoord Hem als de allereerste, ja enige bewerker van onze zaligheid en de milde gever van alle goed, op de eerste plaats te aanbidden en aan te roepen. De Kerk heeft altijd gehouden, dat geen godsdienstige verering aangenaam kan zijn aan God, die niet steunt op de verdienste van Christus, onze Verlosser, en ons niet door Christus tot de Vader brengt.

De aanroeping van de heiligen evenwel wordt door de Kerk ver beneden het gebed tot Christus gesteld. Er wordt hun slechts daarom eer gebracht, omdat zij Gods uitverkoren vrienden zijn, Gods zonen en erfgenamen met Christus; en omdat zij, door ons te hulp geroepen, hun smekingen toevoegen aan ons gebed. Zodoende worden zij onze beschermers, die voor ons bidden bij Christus, ons aller Heer. Ons ten bate putten zij de goddelijke hulp als 't ware uit de bron van de genade zelf, en zo zijn zij onze middelaars bij God door Christus Onze Heer.

"Het gebed toch," aldus Augustinus, "dat niet door Christus geschiedt, is niet alleen onmachtig onze zonde uit te wissen, maar het wordt zelfs tot zonde."

Volgt Christus na!

Laten wij de gehoorzaamheid van de apostelen beschouwen en met schaamte bekennen, dat wij nog ver verwijderd zijn van deze nooit genoeg te prijzen voorbeelden van volgzaamheid. Zo dikwijls nodigt dezelfde Christus ons uit, om in onszelf gekeerd tot Hem terug te keren; zo dikwijls begeert Hij ons tot zijn leerlingen en navolgers. En niet alleen nodigt Hij ons uit, maar met roeden en gesels dreigt en dwingt Hij de slapers tot opstaan en brengt Hij zelfs de onwilligen tot het aanvatten en volbrengen van hun verplichtingen.

Maar wij, wat zij we er helaas nog ver van af voor wij met de Profeet kunnen zeggen: "Mijn hart is bereid, o Heer, mijn hart is bereid." Waarom zouden wij niet eerlijk bekennen, hoe 't er mee gesteld is? Wij zijn zo weinig de leerlingen van Christus, dat wij herhaaldelijk het harde juk van onze hemelse Meester zoeken te ontwijken en de voor ons uit gaande geleider, of in het geheel niet, of, zoals die ene leerling, slechts van verre volgen; alsof het beter zou zijn hinkend, dan met lichte tred de weg des heren te gaan! Soms hebben wij om onze Heer te volgen, als de zelfs die opgejaagd moeten worden, slaag nodig, en meestal

doen wij als Simon van Cyrene, die slechts gedwongen de helper en verlichter van zijn kruisdragende Heer wilde zijn. Hoe veel mooier hebben dan die vissers gehandeld die op de roep van slechts enkele woorden, alle beletselen terzijde schoven om zich geheel aan de roeping van hun Meester toe te wijden en over te geven. Zij dragen hun armoede vol vreugde; zij geven niets om de lasten van het voortdurend rondtrekken, dat hun toch nog zwaarder moet zijn gevallen dan de last van hun dagelijkse arbeid; zij hebben te lijden van vele en herhaalde tegenslagen en toch zijn zij, naar Christus' eigen getuigenis, zeer lang met Hem in beproeving gebleven. O wij dan! voor jaren reeds in Christus herboren, laten ook wij ons van de lessen van het Evangelie doordringen; laten ook wij ons door de voorbeelden en vermaningen van alle heiligen opwekken en trachten wij toch dat allerschoonste gebod van Christus: "Volg Mij" niet te vergeten, en er niet onverschillig voor te zijn!

Het Primaat van De Liefde - St. Paulus I Kor. 13

De theologie van St. Paulus en Johannes

dr. M.E.M. Stumpel

Nu dan de eigenlijke tekst-uitleg

In hoofdstuk 12 zette Paulus uiteen, dat wij in de Christus één lichaam vormen; ieder lidmaat met een eigen taak in het geheel. De waardenschaal in de Kerk, het Lichaam van Christus, is deze: 1) De apostelen; namens De Christus, die zij meegemaakt hadden. Ook hun opvolgers. 2) De profeten: dat zijn de mystieken, die hoe dan ook God onmiddellijk beluisteren. Kenmerk van onverdachte mystiek is gehoorzaamheid aan en openheid voor de Kerk in haar vertegenwoordigers. De ware r.k. gelovige zal door zijn sensus Fidei het omschreven, inhoudelijke geloof, dat hij/zij reeds bezit en met Gods genade steeds aanwakkert, in die echte mystiek bevestigd en versterkt zien. Hij herkent zijn oude geloof in het nieuwe, wat de profeet aanreikt. De Koningin der Profeten bouwt voort op, legt uit wat haar Zoon reeds in zijn Kerk vestigde. In deze zin is een Bernadette Soubirous een voorbeeld van een N.T.-profetesse. Zo een A.K. Emmerich. 3) De leraars; schriftuitleggers, theologen. 4) de wonderdoeners (Gr.: dunameis of krachten) 5) de genezers. 6) de mensen begiftigd met de charismata van onderstand verlenen (helpers), de bestuurders en 7) als laatsten de talensprekers ('tongen').

Paulus treedt op tegen het spreken in onbegrijpelijke talen, een soort ongebreidelde mystiek waar de gemeenschap niet veel mee kan doen. De geest van de mens misbruikt daar in zekere zin het redelijke verstand. Men moet voor de gemeenschap kunnen uitleggen hetgeen men verneemt. Zie wat aan dit hoofdstuk 13 voorafgaat en volgt. Als Paulus gaat spreken over de talen van mensen en engelen, dan is dat laatste als scherpe overdrijvende spot bedoeld. Paulus is scherp in het brandmerken van afwijkingen in de leer! Engelen die in talen spreken: misschien dachten die charismaten wel, dat ze medium waren of zo iets. Zie als

De bekering van Saulus op de weg naar Damascus

voorbeeld van Paulus' ironie ook in Philipp. 2, 5-7, waar het Woord in de luister (morphè = schone vorm) van God levend, toch de luister van een slaaf aannam. Men kan daar zeker niet het morphè vertalen met 'het wezen', omdat Paulus juist aantoont en benadrukt dat Jezus geen mens IS, maar GOD, die een mensnatuur als gestalte (voor eeuwig en onherroepelijk! dat wel) heeft aangenomen. Ook wij zijn godsbeelden, die een mensnatuur ter gebruik hebben. Paulus spot en overdrijft graag! en als men dat eenmaal ziet wordt hij pas begrijpelijk...

Voor een goede tekst, zie »Brieven van St. Paulus« van Dr. P.C. de Brouwer, Gianotten, Tilburg, 1956. In zijn tijd de beste kenner van het Griekse N.T., bijzonder van Paulus. Onvervangbaar. Verder raadpleeg ik voortdurend: »Le Nouveau Testament« van Osty en Trinquet; Parijs, Édit.s Siloë, 1961. Met veel leerzame voetnoten.

Verder heb ik steeds het »Novum Testamentum Graece et Latinum« v.d. Libr. Editr. Vatic. voor me. Van G. Nolli, 1981. Bedoeld voor theologanten. Het heeft een beperkt apparaat. Heeft het Grieks, dan de zeer letterlijke Vulgata met daarnaast de Neovulgata. De Vulgata is praktisch een woord op woord vertaling van het Grieks en dat helpt goed om het Grieks te zien staan; de tijden en modi van de werkwoorden. Men moet natuurlijk, na begrepen te hebben wat Paulus eigenlijk wil zeggen, uit het Grieks gaan vertalen. De verschillen tussen Vulgata en Neovulgata, met de commentaar van Gianfr. Nolli erbij, tonen de vooruitgang in de exegese aan; in de Vulgata stonden gewoonweg fouten. In ieder der 690 kolommen staat minstens 1 verbetering, vaak meer dan 1. In de voetnoten echter ook onverantwoorde moderniteiten zoals bij Philipp. 2, 6. Tenslotte gebruik ik naast de Canisius ook de Willibrord (1966) en een Afrikaanse (»Die Bybel in Afrikaans« die zeer getrouw is, beter dan de Statenbijbel, en vaak mooie, oud-nederlandse, termen bewaard heeft.) Is van "Bybelgenootskap van S.-Afrika", 1978, Kaapstad.

wordt vervolgd

Hoofdstuk XXXI

Paulus VI, een liberale Paus

U zult zich misschien afvragen: Hoe is het mogelijk dat het liberalisme heeft kunnen triomferen door pausen als Johannes XXIII en Paulus VI, en door een concilie? Is die katastrofe wel te verenigen met de door Onze Heer aan Petrus en aan zijn Kerk gedane belofte: "De poorten van de hel zullen haar niet overweldigen" (Mt. 16,18), en: "Ik ben met u alle dagen tot het einde van de wereld" (Mt. 28, 20)?

Ik denk dat daar geen tegenspraak in steekt. Want voor zover die pausen en het concilie hebben nagelaten of geweigerd om zich te beroepen op hun onfeilbaarheid, om een beroep te doen op dat charisma dat hun door de H. Geest is beloofd, mits ze er gebruik van willen maken - wel, in die mate hebben ze kunnen dwalen of, nog erger, door nalatigheid of medeplichtigheid de vijand in de Kerk kunnen laten binnendringen. In hoeverre waren ze medeplichtig? Aan welke fouten waren ze schuldig? In welke mate kwam zelfs hun hele beleid op losse schroeven te staan?

Het is duidelijk dat de Kerk eens een oordeel zal vellen over dat concilie en die pausen. Daar is niet aan te ontkomen. Hoe zal vooral paus Paulus VI beoordeeld worden? Sommigen beweren dat hij een ketter, een scheurmaker en afvallige was. Anderen menen te kunnen aantonen dat Paulus VI onmogelijk het welzijn van de Kerk op het oog kan hebben gehad en dat hij dus geen Paus was. Dat is de stelling van de Sedes vacans (de onbezette Stoel, in Nederland bekend als de groep der "Sedesvacantisten").

Ik zeg niet dat die meningen niet geschraagd worden door enkele argumenten. Misschien, zult u me zeggen, zal men over dertig jaar verborgen dingen ontdekken, of elementen die de tijdgenoten hadden moeten opvallen, beter zien (b.v. beweringen van die paus die absoluut in strijd zijn met de traditie van de Kerk, enz.)... Misschien. Maar ik geloof niet dat het noodzakelijk is om zijn toevlucht te nemen tot die verklaringen. Ik meen zelfs dat het verkeerd is, die hypothesen te volgen.

Anderen menen simplistisch dat er toen twee pausen waren: de ene, de ware, zat gevangen in de kelders van het Vaticaan, terwijl de andere, de bedrieger, de dubbelganger, tot groot ongeluk van de Kerk op de troon van Petrus zetelde. Er zijn boeken verschenen over

"de twee pausen", steunend op openbaringen van een door de duivel bezeten persoon en op zogenaamd wetenschappelijke argumenten die b.v. verzekeren dat de stem van de dubbelganger niet die van de echte Paulus VI is!

Weer anderen menen tenslotte dat Paulus VI niet verantwoordelijk was voor zijn daden. Hij was immers de gevangene van zijn omgeving en zelfs een slachtoffer van verdovende middelen, wat zou blijken uit verscheidene getuigenissen die een fysiek uitgeputte paus tonen die moet worden ondersteund, enz. ... Ook die oplossing is naar mijn mening te simplistisch, want dan hoefden we maar op de volgende paus te wachten. Welnu, we hebben een andere paus gekregen (Ik bedoel niet Johannes Paulus I, die slechts een maand geregeerd heeft): Johannes Paulus II, en die heeft de door Paulus VI getrokken lijn onveranderlijk voortgezet.

"Het is zonneklaar dat Paulus VI een liberale paus is"

De echte oplossing lijkt me een andere te zijn, veel gecompliceerder, pijnlijker en smartelijker. Ze wordt ons geleverd door een vriend van Paulus VI, kardinaal Daniélou. In zijn door een familielid gepubliceerde "Mémoires" zegt die kardinaal zonder er doekjes om te winden: "Het is zonneklaar dat Paulus VI een liberale paus is".

Die oplossing lijkt historisch de meest waarschijnlijke: deze paus kan worden beschouwd als een vrucht van het liberalisme, omdat heel zijn leven doortrokken was van de invloed van mensen uit zijn omgeving of van hen die hij als zijn meesters had gekozen, en dat waren liberalen.

Hij maakte geen geheim van zijn liberale sympathieën. Op het Concilie waren de vier moderatoren die hij in plaats van de door Johannes XXIII benoemde voorzitters aanstelde, met kardinaal Agagianian (curie-kardinaal zonder persoonlijkheid) de kardinalen Lercaro, Suenens en Döpfner. De laatste drie waren liberalen en vrienden van Paulus VI. De voorzitters werden naar de achtergrond geschoven, naar de ereloge, en die drie moderatoren gingen de debatten van het concilie leiden. Zo ondersteunde Paulus VI tijdens heel het concilie de liberale fractie die zich verzette tegen de traditie van de Kerk.

Dat is bekend, Paulus VI heeft (dat heb ik U geciteerd) op het einde van het concilie letterlijk de woorden van Lamennais herhaald: "De Kerk vraagt alleen maar om vrijheid" - een leer die door Gregorius XVI en Pius IX is veroordeeld!

Men kan dus niet ontkennen dat Paulus VI sterk onder invloed stond van het liberalisme. Dat verklaard de historische evolutie die de Kerk in de laatste decennia heeft meegemaakt en dat karakteriseert heel goed de persoonlijke houding van Paulus VI. Ik heb u gezegd dat de liberaal een mens is van eeuwige tegenspraak: hij belijdt beginselen, maar doet het tegenovergestelde ervan en zit voortdurend met zichzelf in de knoop.

Laat ik u een paar voorbeelden geven van die these-antithese stellingen die door Paulus VI zo handig zijn geponeerd als puur onoplosbare problemen, een weerspiegeling van zijn angstige en paradoxale geest. De encycliek "Ecclesiam Suam" van 6 aug. 1964, het handvest van zijn pontificaat, geeft er een voorbeeld van:

"Als de Kerk, zoals Wij gezegd hebben, zich echt realiseert wat de Heer van haar wil, komt er in haar het gevoel van een buitengewone begenadiging op waar zij uitdrukking aan moet geven. Tevens is ze zich helder bewust van een zending die haar krachten te boven gaat en van een boodschap die ze moet verspreiden. Dat is de missie-opdracht, dat is de plicht tot apostolaat (...). Wij weten heel goed: "Gaat en onderwijst alle volkeren" is het laatste gebod van Christus aan zijn apostelen. Die definiëren hun onweersprekelijke zending door de naam "apostelen" zelf".

Dat is de these. Maar onmiddellijk daarna volgt de anti-these.

"Naar aanleiding van die innerlijke liefdesimpuls die zich wil uiten in een uiterlijke, zichtbare gave, zullen Wij ons bedienen van de tegenwoordig gebruikelijke naam "dialoog". De Kerk moet in dialoog treden met de wereld waarin ze leeft. De Kerk wordt woord, de Kerk wordt boodschap, de Kerk wordt gesprek".

Tenslotte komt de poging tot synthese, die de antithese alleen maar bevestigt:

"(...) Alvorens de wereld te bekeren, beter nog, om haar te bekeren moet men ermee in contact komen en ermee spreken"[1].

Ernstiger en kenmerkend voor de liberale psychologie van Paulus VI zijn de woorden waardoor hij na het concilie verklaarde dat het Latijn in de liturgie werd afgeschaft. Na te hebben herinnerd aan alle weldaden van het Latijn, een gewijde, onveranderlijke en universele taal, vraagt hij in naam van de aanpassing het "opofferen" ervan, ofschoon hij moet bekennen dat het een groot verlies voor de Kerk zal zijn! Hier volgen de eigen woorden van Paus Paulus VI, aangehaald door Louis Salleron in zijn werk "La nouvelle messe"[2]:

Op 7 maart 1965 verklaarde hij de op het Sint Pietersplein verzamelde gelovigen:

"De Kerk brengt een offer door afstand te doen van het Latijn, een gewijde, schone, expressieve, elegante taal. Ze heeft eeuwen van traditie en van eenheid van taal opgeofferd voor een steeds sterker wordend verlangen van universialiteit".

Op 4 mei 1967 was dat "offer" volbracht door de instructie: "Tres Abhinc Annos", die het gebruik van de volkstaal invoerde voor het hardop bidden van de Canon van de Mis.

Dat "offer" volgens Paulus VI scheen definitief. Op 26 november 1969, toen hij de nieuwe misritus voorstelde, verklaarde hij zich nader:

"Niet het Latijn, maar de omgangstaal zal de voornaamste taal van de Mis zijn. Voor allen die de schoonheid en de kracht van het Latijn kennen, die weten hoe geschikt het is om het heilige uit te drukken, zal het zeker een groot offer zijn om het te moeten afstaan voor de omgangstaal. Wij verliezen de taal van de christelijke eeuwen, wij worden als het ware profane indringers in het literaire domein van de gewijde expressie. Zo verliezen wij grotendeels deze bewonderenswaardige en onvergelijkelijke, kunstzinnige en spirituele rijkdom van de gregoriaanse zang. Wij hebben zeker reden om bedroefd te zijn, ja zelfs ontredderd.

Alles zou paus Paulus er dus van af moeten houden om dat "offer" te bewerkstelligen en hem moeten overhalen om het Latijn te behouden. Maar nee: hij schept, heel vreemd, een masochistisch genoegen in zijn ontreddering, hij zal handelen tegen de beginselen die hij pas heeft opgesomd en hij zal het "offer" verordenen "om het gebed te kunnen begrijpen"; een drogreden en voor modernisten slechts een voorwendsel.

Nooit is het liturgisch Latijn een hinderpaal geweest voor de bekering van de ongelovigen of voor hun christelijke opvoeding, integendeel, de eenvoudige volkeren van Afrika en Azië houden van het gregoriaans en van de ene, gewijde taal, het teken dat zij bij de katholieke wereld behoren. En de ondervinding bewijst dat daar, waar het Latijn door de missionarissen van de Latijnse Kerk niet verplicht werd gesteld, het zaad van toekomstige schisma's werd uitgestrooid.

Paulus VI spreekt dan zijn tegenstrijdig oordeel uit:

"Het antwoord lijkt banaal en alledaags", zegt hij. "maar het is juist, omdat het menselijk en apostolisch is. Het begrijpen van het gebed is kostbaarder dan de oude zijden kleren waarmee het koninklijk was uitgedost. Kostbaarder is de deelname van het volk, van het volk van deze tijd, dat duidelijk wil worden aangesproken, op een begrijpelijke manier, die het kan vertalen in zijn profane omgangstaal. Als de edele Latijnse taal ons afsneed van de kinderen, de jongeren, de wereld van de arbeid en het zakenleven, als die taal een ondoorzichtig scherm was in plaats van een helder kristal, zouden wij, mensenvissers, ons dan niet misrekenen door haar met uitsluiting van al de andere te blijven gebruiken als taal voor het gebed en van de godsdienst."

Helaas, welk een zinsverbijstering! Wie belet mij om in mijn taal te bidden? Maar het liturgisch gebed is geen privégebed, het is het gebed van heel de Kerk. Bovendien, nog een jammerlijke verwarring, de liturgie is geen onderrichtvoor het volk, maar een door het christenvolk aan God bewezen eredienst. De catechismus is één ding, de liturgie is iets anders! Voor het in de Kerk verzamelde volk gaat het er niet om dat "men het duidelijk toespreekt", maar dat het God zo schoon, zo heilig en zo plechtig mogelijk kan loven! "In schone vormen tot God bidden", dat was de liturgische stelregel van de H. Pius X. Wat had hij groot gelijk!

"Hij heeft een dubbel gezicht"

U ziet het, de liberaal is een paradoxale en verwarde geest, beangstigd en vol tegenspraken. Zo was Paulus VI zeker. Louis Salleron drukt het zeer juist uit, als hij het fysieke uiterlijk van Paulus VI beschrijft. Hij zegt: "Hij heeft een dubbel gezicht". Hij spreekt niet over dubbelhartigheid, want die term drukt een profane neiging uit om te bedriegen, wat bij Paulus VI niet het geval was. Neen, het is een dubbel personage met een gezicht dat met zijn contrasten de tweespalt uitdrukt: nu eens traditioneel in woorden, dan weer modernistisch in daden; nu eens katholiek in zijn premissen, dan weer progressief in zijn conclusies, iemand die niet veroordeelt wat hij zou moeten veroordelen en die veroordeelt wat hij zou moeten behouden!

Nu, door die psychologische zwakheid heeft deze paus aan de vijanden van de Kerk een ideale gelegenheid, een belangrijke mogelijkheid geboden om zich van hem te bedienen. Terwijl hij een katholiek, of half katholiek (als men wil) gezicht bewaarde, aarzelde hij niet de traditie tegen te spreken, heeft hij zich een voorstander getoond van verandering die ommekeer en vooruitgang werd genoemd, en is hij meegelopen met alle vijanden van de Kerk, die hem hebben aangemoedigd. Hebben we op een dag in 1976 in de "Izvestia", het orgaan van de communistische partij in de Sovjet-Unie, niet de eis gelezen dat Paulus VI in naam van Vaticanum II mijzelf en Ecône zou veroordelen? Ook het Italiaanse communistische dagblad "Unita" had bij gelegenheid van mijn predikatie in Rijssel op 29 augustus 1976 een hele pagina nodig voor hetzelfde verzoek, omdat het woedend was over mijn aanvallen op het communisme! "Realiseer u", werd er aan het adres van Paulus VI geschreven, "realiseer u het gevaar dat Lefebvre vertegenwoordigt en zet het prachtige werk van toenadering, dat met de oecumenische beweging van Vaticanum II begonnen is, voort!"

Wel wat genant, zulke vrienden te hebben, vindt u niet?

Een treurig voorbeeld van een regel waar wij al de aandacht op hebben gevestigd: het liberalisme voert via het compromis naar het verraad.

*

De psychologie van zo'n liberale paus is makkelijk te begrijpen, maar men kan ze moeilijker verdragen! Ze brengt ons namelijk in een heel netelige situatie tegenover zo'n leider, en dat geldt zowel voor Paulus VI als voor Johannes Paulus II ... In de praktijk moet onze houding steunen op een voorafgaande onderscheiding, die noodzakelijk geworden is door de buitengewone omstandigheden van een voor het liberalisme gewonnen paus. Die onderscheiding komt hierop neer: als de paus iets zegt dat met de traditie overeenstemt, volgen wij hem; als hij iets zegt dat tegen ons geloof in gaat, of als hij iets aanmoedigt of toelaat dat schadelijk is voor ons geloof, dan kunnen we hem niet volgen!

Paus Paulus VI: nu eens traditioneel in woorden, dan weer modernistisch in daden.

Wij handelen zo om de fundamentele reden dat Kerk, paus en hiërarchie in dienst staan van het geloof.

Zij maken het geloof niet, zij moeten het dienen.

Het geloof wordt niet gemaakt, het is onveranderlijk, het wordt overgeleverd.

Daarom kunnen wij de daden van die pausen, die tot doel hebben een tegen de traditie gericht optreden te bevestigen, niet volgen: deden we dat, dan zouden we meewerken aan de zelfvernietiging van de Kerk, aan de verwoesting van ons geloof!

Welnu, het is duidelijk dat hetgeen ons voortdurend wordt gevraagd: de volledige onderwerping aan de paus, de volledige onderwerping aan het concilie, het aannemen van alle liturgische hervormingen - strijdig is met de traditie voor zover paus, concilie en hervormingen ons ver van de traditie wegvoeren, zoals de feiten ieder jaar sterker bewijzen.

Daarom is die vraag aan ons een vraag om mee te werken aan de ondergang van het geloof. Onmogelijk! De martelaren zijn gestorven om het geloof te verdedigen. Wij hebben de voorbeelden van christenen die om hun geloof gevangengenomen, gefolterd en naar concentratiekampen gestuurd werden. Eén korreltje wierook voor de afgod en zie, ze zouden hun leven gered hebben.

Men heeft mij eens aangeraden: "Teken, teken dat u alles aanvaardt en ga daarna maar door zoals tevoren".

Neen, men speelt niet met zijn geloof!

1 Documents pontificaux de Paul VI, 1964, Ed. St. Augustin, Saint-Maurice, p. 677-679.
2 Collection Itinéraires, NEL, 2e édition, 1976, p. 83.

AUTONOOM HUIS VAN NEDERLAND

Gerwen:	**Eerw. Heer E. JACQMIN en Eerw. Heer R. SCHMITT**	
	St. Clemenskerk	
	Priorij St. Clemens, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen	Tel: 040/283 45 05
	Op zondag 11.30 uur Gezongen H. Mis	Fax: 040/283 45 55
Maastricht:	**Kapel H. Theresia van Lisieux** (Bredestraat 2)	
	Op zondag 8.30 uur Gezongen H. Mis.	
Den Haag:	**Kapel O.L.V. van de Rozenkrans** (kerkschip);	
	Calandkade,tegenover nr. 160, 2521 AA Den Haag	
	Op zondag 10.30 uur Gezongen H. Mis.	Tel: 070/389 65 60
Nijmegen:	**Maria-kapel** (Berg en Dalseweg 208)	
	Op zondag 15.30 uur Gezongen H. Mis.	Tel: 024/323 74 86
Stein:	**Kapel van het Bitter Lijden** (Vaart 1)	
	eenmaal per maand op zondag H. Mis.	

Voor HH. Missen op feest- en weekdagen, catechismus, geloofsuur, ziekencommunies en retraites: contact opnemen met de priorij.

Lijst met alle priorijen van de Priesterbroederschap St. Pius X (of met die van een bepaald land) verkrijgbaar St. Clemens priorij in Gerwen, of bij de priorij van het Allerheiligst Sacrament in Antwerpen.

Elf redenen waarom ik niet biecht

De bisschoppen hebben de biecht toch zelf afgeschaft!

1). Mgr. Moors schreef in 1965: "sinds enige tijd is de naast de ons allen bekende privé-biecht de boeteviering opgekomen.
Antw.: De opkomst van de boetevieringen mag niet met zich meebrengen dat wij de privé-biecht gaan verwaarlozen, "maar blijkbaar hoorde men alleen wat men wilde horen ..."

2). "Wat heb ik nu verkeerd gedaan?"
Antw.: Als iedereen zo goed is, waarom is er dan zoveel ellende op deze aarde?" Als wij beweren zonder zonde te zijn, bedriegen wij onszelf en woont de waar heid niet in ons (Joh. 1, 8).

3). "Wat gaat het een priester aan wat ik verkeerd gedaan zou hebben?"
Antw.: Tegen de apostelen zei Jezus: "Aan wie gij de zonden vergeeft, zijn ze vergeven" (Joh. 20-23). U kunt natuurlijk zeggen de sacramenten niet nodig te hebben, maar het zijn en blijven bijzondere tekenen, waar God zijn beloften aan heeft verbonden.

4). "De biecht is alleen voor mensen die ernstige zonden hebben begaan".
Antw.: Gaat u ook alleen naar een dokter wanneer de ziekte dodelijk is?

5). "Ik kan altijd nog biechten als ik op sterven lig".
Antw.: Bent u er dan zo zeker van dat u daartoe de kans nog krijgt?

6). "Mij krijgen ze nooit meer in die donkere biechtstoel!"
Antw.: Het gaat niet om de donkere biechtstoel, maar om de belijdenis en de vergeving, ongeacht waar die plaatsvinden!

7). "Ik kijk liever naar de positieve kanten van het leven".
Antw.: Ruimt u ook nooit uw huis op omdat u liever niet naar de rotzooi kijkt? Wellicht kijkt u er dan bewust naar om er daarna niet meer naar te hoeven kijken.

8). "Ik schaam me dood, als ik alles wat ik fout heb gedaan in dit leven zou moeten noemen."
Antw.: Kunt u met God verstoppertje spelen?

9). "De priester waar ik vroeger bij gebiecht heb is later uitgetreden en getrouwd".
Antw.: En laat u zich door die man de rijkdommen van het sacrament ontnemen?

10). "Niemand biecht toch meer!"
Antw.: En als niemand meer zou bidden, bidt u dan ook niet meer?

11). "Het is al 25 jaar geleden dat ik voor het laatst gebiecht heb. Ik weet bovendien niet eens meer hoe ik zou moeten biechten".
Antw.: Als u dat nu eens eerst zou zeggen in de biechtstoel, dan is daar de priester om u te helpen!

AUTONOOM HUIS VAN BELGIE EN LUXEMBURG

Brussel: **E.H. B. LORBER en E.H. P. de MAILLARD**
Christus Koning Priorij Tel. 02 / 550 00 20
Eendrachtstraat 37, 1050 Brussel Fax 02 / 550 00 29
Op zond. 7.45 uur H. Mis, 9.00 uur Gezongen H. Mis,
10.30 uur Hoogmis; 17.30 uur Vespers en Lof.

R.K. basisschool **"Notre-Dame de la Sainte-Espérance"** (Ecole primaire)
(franstalig) inlichtingen bij de Christus Koning Priorij (zie hierboven)

Antwerpen: **E. H. J. VERLINDEN en E. H. C. de BEER**
Priorij van het Allerheiligste Sacrament Tel. 03 / 233 04 49
Hemelstraat 21-23, 2018 Antwerpen Fax. 03 / 234 21 69
Op zondag 7.30 uur H. Mis, 10.00 uur Hoogmis.

Gent: Sint-Amanduskapel, Kortrijksesteenweg 139, 9000 Gent
Op zon- en feestdagen 10.00 uur Hoogmis (wijzigingen mogelijk).

Namen: Saint-Aubain Kapel, Rue Delvaux 10, 5000 Namur.
Zon- en feestdagen 10.30 uur Gezongen H. Mis (wijzigingen mogelijk).

Quiévrain: Carmel du Sacré-Coeur Tel. 065 / 45 79 22
16, rue des Wagnons, 7380 Quiévrain
Aalmoezenier: Eerw. Heer Bruno RAVILLY Tel. 065 / 45 81 65
Op zond. 10.15 uur H. Mis. Door de week 8.00 uur H. Mis, zat.7.40 uur.

LUXEMBURG: Inlichtingen voor de uren van de H. Missen bij 02 / 550 00 20 of
(352) 46 21 19.

Activiteiten:

Juli:

14 - 19: Retraite voor dames te Antwerpen.
(De Geestelijke Oefeningen van de H. Ignatius).

2 - 12: Kruisvaarderskamp voor meisjes.
(o.l.v. pater De Beer).

Augustus:

2 en 3 : Rommelmarkt in Antwerpen.

4 - 14: Kruisvaarderskamp voor jongens
(o.l.v. pater De Beer).

11 -15 : Retraite voor heren in Antwerpen.
(De Geestelijke Oefeningen van de H. Ignatius).

30 : Kerkepad in Gerwen

September:

6: Kerkepad in Gerwen

BOEKEN:

CATECHISMUS van het Conilie van Trente, ofwel Romeinse Catechismus *f* 25

GOD MIJN VADER, Een eerste godsdienstboek, door pater Raphaël Niessner OSB, Hovine.Marquain 1987, 120 bladz. *f* 15

GOD HEEFT MIJ GEROEPEN, Handleiding voor Biecht en Communie, door pater Raphaël Niessner OSB, Hovine, Marquain, 1985, 120 bladz. *f* 15

CATECHISMUS ten gebruike van al de bisdommen van België, Mechelen 1954, heruitgave 1987. *f* 5

NEDERLANDSE CATECHISMUS, voor het bisdom 's Hertogenbosch, 1948, heruitgave 1984. *f* 12.50

DE GROOTHEDEN VAN DE H. AARTSENGEL MICHAEL, Meditaties ter ere van de hemelse prins der engelen, door N. Ricci; Lanaken 1986, 224 bldz. *f* 18

VASTENTIJD, door prelaat Robert Mäder, Nuenen, 1988, 48 bldz. *f* 2

AMBT EN PERSOON VAN SIMON PETRUS, predicatie door pater Franz Schmidberger, Nuenen, 1988, 26 bldz. *f* 2

DE H. MIS, een miskende schat, door de H. Leonardus van Porto Mauritio, Goirle 1989, 36 bladz. *f* 4

KORTE SAMENVATTING VAN DE VOORSCHRIFTEN VOOR HET CHRISTELIJK LEVEN, door kard. Mercier, 1912, herdruk Goirle 1989, 24 bladz. *f* 3

LEIDRAAD VOOR DE BIECHT, voor volwassenen, Goirle 1989, 34 bladz. *f* 6

DE TIJDBOMMEN VAN HET TWEEDE VATICAANS CONCILIE, door Pater F. Schmidberger, Goirle, 1990, 30 bladz. *f* 4

ECÔNE, PRIESTERS VOOR MORGEN, videocassette, 45 min. VHS, Ecône 1986 *f* 80

Alle boeken en de videocassette verkrijgbaar bij: Stichting St. Jozef, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen (Nederland). De prijzen zijn excl. verzendingskosten.

De knecht die de wil van zijn heer kende, maar geen schikkingen trof noch handelde volgens diens wil, zal zwaar getuchtigd worden, de onwetende die dingen heeft gedaan die tuchtiging verdienen, zal slechts licht gestraft worden.

Lukas 12, 47 en 48

(de schuldloos onwetende, wat lang niet altijd het geval is.)

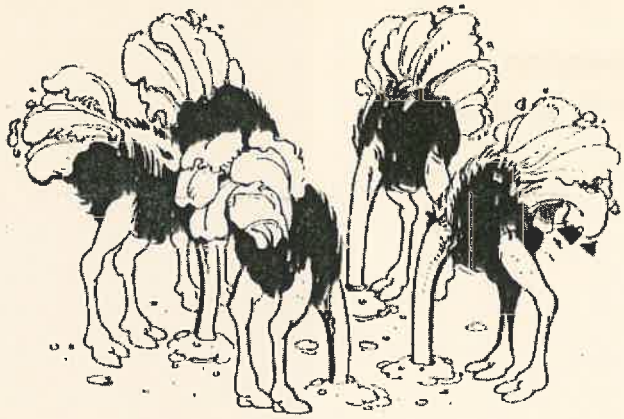

INHOUD

Geachte Lezers
(pater E. Jacqmin)
2

Fatima en het Communisme
(pater B. Lorber)
3

Uit de geschriften
van de H. Petrus Canisius
12

Het primaat van De Liefde -
St. Paulus I Kor. 13
(dr. M.E.M. Stumpel)
14

Ze hebben Hem onttroond
(uit het gelijknamige boek van
mgr. Lefebvre:
hoofdstuk XXXI)
15

Adressen Nederland
18

Elf redenen om niet te biechten
18

Boeken / adressen
België en Luxemburg
19

Activiteiten
19

De schuldloos onwetende
20